

Слугата подарил и нему един грош.

Минал край една река. Видел един сом, който му вика:

— Подари и мен една парица и аз в нужда ще ти помогна. . .

Слугата подарил и нему последния си грош и тръгнал към града.

Дошел в града. Гледа, там хора — гъмжило. Всички вжрвят към царските палати и той тръгнал нататък. Загледал се, зазяпал той на всички страни, не знае де да иде. А пред него — царския палат блести в сребро и злато. И от един прозорец го гледа царкинята. Гледа го право него. Де да се скрие? Сбъркал се той, притъмнело му пред очите, завил му се свят и паднал в калта.

Кой знае отде изскочил сома с дългите мустаки, а след него и рогатия бржмбар, а ето и миша — мишина — дългоопашана — всички дошли. Помагат му да стане, утешават го. Мишана му палтото сваля, бржмбаря му ботушите чисти, сома мухите гони. . .

Царкинята погледала, погледала техните услуги и се засмяла. . .

— Кой, кой разсмя дъщеря ми? — Запитал царя.

— Аз, аз, аз, — завикали от всички страни. А царкинята казала: